

မောင်ရဲ့တရားဝင်လို့

ရှင်နွယ်ဟန်၊ သော်တာလွင်(ဂျူးရင်း)

အခန်း(၁)

အပြင်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်လေး တဖွဲဖွဲ ကျရောက်နေ၏။ ထိုမိုးနှင်း စက်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး ဝေတစ်ယောက် မောင်ပြန်လာမယ့် လမ်းကို မျှော်မှန်း တမ်းတနေသည်။ ဝေ မောင်တို့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းဟာ ဆိုရင် ဖြင့် တစ်နှစ်လောက်သာ ရှိပါသေးသည်။ အခု ဝေတို့ နေနေတာက မောင့် မိဘတွေ အိမ်မှာပါ။ မောင်က အလုပ်ကြိုးစားပြီး အိမ်တစ်လုံး ပိုင်နိုင်ရအောင် နေ့မအား ညမအား အလုပ်ကြိုးစား နေပါသည်။ သို့သော်လည်း မောင်ရှာပေးသော ရသမျှ ဝင်ငွေမှာလည်း အိမ်စရိတ်ထဲသာ ထည့်နေရ၍ အိမ်ဝယ် နိုင်ရလောက် သည်အထိ မစုမိသေးပါ။

ဝေကိုယ်တိုင် မောင်နှင့်အတူ အပြင်တွင် အလုပ်ထွက် လုပ်ချင်ပါ သော်လည်း မောင်က မလုပ်ခိုင်းပဲ အိမ်တွင်သာ နေစေလေသည်။ ဝေ အိမ်မှာနေသည်ကို မောင့်မိဘတွေက သဘောမကျပါ။ သူ့သားကို ခိုင်းစားသည်ဟု ထင်နေပုံရပါသည်။ မောင်ရသမျှ လစာတွေလည်း ဝေ ယူတာ နည်းနည်းပါ မောင့်မိဘတွေ လက်ထဲရောက်တာက များပါသည်။

မောင့်တို့က မိသားစုများပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း မောင်က သူ့အား စိတ်ကျဉ်းကြပ်မှာ စိုးတာကြောင့် အိမ်အသစ် ဝယ်နိုင်ရင် အလုပ်ကို ကြိုးစားကာ လုပ်ကိုင်နေခြင်းပင်။ အခု ဝေ အိမ်အလုပ်ပြီး၍ ညနေဆောင်းမှာ ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်ကာ မောင်အလာကို စောင့်မျှော်နေစဉ် ဝေအခန်းအတွင်းသို့ မောင်ရဲ့ မမကြီး မြင့်မြတ်ဇော် ရောက်လာလေသည်။

"မိဝေ"

"ရှင်မမကြီး ဝေကို ပြောစရာ ရှိလို့လားဟင်"

"အေးဟုတ်တယ် အခုနင့်မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ ငါ့ကို ချေးစမ်းပါ"

ဟင် ပိုက်ဆံ လာချေးတာပါလား။ ဝေ မချေးချင်ပါ ချေးပြီးရင်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဝေ အတွေးဝင်နေစဉ်

"ဟဲ့ ဘာငေးဝိုင်းနေတာလဲ နင့်မှာပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ ငါ့ကိုချေးဦး မကြာဘူး ငါပြန်ဆပ်မှာ"

ပြန်ဆပ်မယ် ပြန်ဆပ်မယ်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ပြန်ဆပ်ဖူးလို့လဲ။

"အမယ်လေး ပိုက်ဆံလေး ချေးပါတယ် မျက်နှာက ထိုင်မှိုင်းနေတာပဲ ငါက အရေးကြီးနေလို့ နင့်ဆီကချေးရတာ ချေးချင်လို့ ချေးနေတာ မဟုတ်ဘူး"

အော် ပိုက်ဆံချေးတာတောင် အပေါ်စီးကပါလား မမကြီးရယ်

"မမကြီးက ဘယ်လောက် လိုတာလဲ"

"သုံးသိန်းတည်းပါ ဒီနေ့မှ မပေးနိုင်ရင် ငါ့ကို သူတို့က စခန်းမှာ အမှုဖွင့်ကြမှာတဲ့"

"ဘာအကြွေးတွေမို့လည်း မမကြီး သုံးသိန်းကျတော့ မများလွန်းဘူးလား"

"ဝိုင်းက အကြွေးတွေ ဆပ်ရမှာလေ နင့်မှာရှိလား"

"မမကြီးရယ် ဝေမှာ အဲလောက် ပိုက်ဆံ ဘယ်ရှိတော့မလဲ မောင်ရတဲ့ လစာကလည်း အိမ်အသုံးစရိတ်ထဲ ထည့်တာနဲ့"

"အမယ်လေး တော်စမ်းပါ နင့်ဆီက ပိုက်ဆံချေးရတာ ရဖို့အရေး နင်ပြောတာ နားထောင်နေရတာ အလုပ်တစ်လုပ် မုန်းဖို့ ကောင်းတာ"

"မမကြီး ဝေက မချေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဝေက"

"တော်ပါ နင်မချေးချင်ရင် မချေးချင်ဘူး တိုက်ရိုက်ပြောလည်း ရပါတယ် ဟွန့် ပိုက်ဆံလေး တစ်ခါချေးပါတယ် နင်တို့လင်မယား အခုနေနေတဲ့အိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲဆိုတာ သိထားဦး အချိုးကို မပြေဘူး"

"ဒါက ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အိမ်ထဲဝင်တာနဲ့ အသံတွေ ကြားနေရပြီ"

ဒါကတော့ မောင့်မိခင် ဒေါ်မြတ်သီဂီဇော် အပြင်မှ ပြန်လာကာ သူတို့အား ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒီမှာ အမေရေ ဇော် ငွေလိုလို့ သူ့ဆီက ပိုက်ဆံလေး ချေးပါတယ် လူကိုမတူ မတန်သလိုနဲ့ အမေ့ချွေးမ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်"

မမကြီးရဲ့ တစ်ဖက်သတ် စကားကြောင့် ဝေ မေမေကြီးအား ဖြေရှင်းချက် ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသော်လည်း

"ဟုတ်လား ဟဲ့ နင်က ငါ့သမီး ပိုက်ဆံချေးတာ ညည်းက မချေးပေးရအောင် ညည်းက ဘာမို့လို့လဲ အခုညည်းနေနေတာ နင့်ယောက္ခမအိမ် ဆိုတာလည်း သတိရဦး"

"မေမေကြီးရယ် ဝေက မချေးချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ မမကြီးလိုတဲ့ ငွေ အမောက်က ဝေမှာ တကယ်မရှိတာပါ ဝေ မညာပါဘူး"

"အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ညည်းမချေးချင်တာကို တို့သားမိနှစ်ယောက်ကလည်း မျက်နှာ အငယ်ခံပြီး ချေးမနေဘူး လာသမီးဇော် သူ့မြင်ရတာ ကျက်သရေ မရှိဘူး"

သားမိနှစ်ယောက် ပြောဆိုကာ ဝေအခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ ကျက်သရေ မရှိဘူးတဲ့လား မေမေကြီးရယ်။ ငွေလေး မချေးနိုင်တာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ချွေးမ တစ်ယောက်ကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူးဟု ဝေ ထင်မိပါသည်။

တကယ်တော့ ဝေမှာ ငွေရှိပါသည်။ ဝေ မချေးပေးတာက ချေးလိုက်တိုင်း ပြန်မရတာကြောင့် မချေးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေကို စုရမည်လေ။ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်နိုင်ဖို့အရေး ဝေ မောင်ရှာသမျှငွေကို ချွေတာ စုစောင်းရမည် ဖြစ်သည်။

"ဝေ"

"ဟင် မောင်ပြန်လာပြီ ဝေ မောင့်ကို စောင့်နေတာ"

"အဟင်း ဟုတ်လား မောင့်ကို စောင့်နေတယ်ဆိုပြီး မောင်ပြန်လာတာ တောင် မသိပါလား ပြောပါဦး မောင့်မိန်းမလေး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

မောင်က ပါလာသည့် သူ့အလုပ်အိတ်ကို စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်လိုက်ပြီး ဝေ အနား လာထိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ဝေ မောင့်ကို စိတ်မညစ် စေချင် သောကြောင့်

"ဘာမှမတွေးပါဘူး မောင်ရယ် ဒီလိုပါပဲ"

"အဟွန့် ဟုတ်လို့လား တကယ် မတွေးဘူးပေါ့ မောင်ဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေတာ မောင့်မိန်းမ မျက်နှာမကောင်းဘူး ပြောပါ မမကြီးတို့နဲ့ စကားများကြ သေးတာလား"

ဟင် မောင်က တိုက်ရိုက်ဆိုသလို မေးလိုက်တာကြောင့် ဝေ ဘာပြောရမှန်း မသိ။

"မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် မောင်ထင်လို့ပါ ဝေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

"ဝေ မောင့်ကို မညာတတ်ဘဲ မညာပါနဲ့ ဝေမျက်နှာလေးကို ကြည့် ကတည်းက မောင်ရိပ်မိတယ် ဝေ မောင့်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရပြီလား မောင်လည်း အလုပ်ကြိုးစား နေပါတယ် မောင်နဲ့ဝေ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နိုင်အောင် မောင်ကြိုးစားနေတယ် မကြာတော့ပါဘူး"

မောင်က ထိုသို့ပြောလာတော့ ဝေ မောင့်အပေါ် အားနာ သနားမိရ ပြန်သည်။ ဝေ ကိုယ်တိုင်လည်း မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တစ်အိုးတစ် အိမ် ထောင်နေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ပင်ပန်းနေတာ ဝေ မကြည့်ရက် ပါ။

"မောင်ရယ် ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မောင်လည်း ဝေအတွက် မောင့်မိသားစု အတွက် ပင်ပန်းလှပါပြီ ဝေ အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်မယ် ဆိုတော့လည်း မောင်က လက်မခံဘူး"

"မဟုတ်တာပဲ ဝေရယ် ဝေက မောင့်မိန်းမ မောင်ယူထားတဲ့ မောင့်မိန်းမ ကို ရှာဖွေကျွေးရမယ့် တာဝန်က မောင့်တာဝန်ပဲလေ မောင့်ဘေးနားမှာ ဝေ ရှိရင်ကိုပဲ မောင့်အတွက် ပြည့်စုံပါပြီ"

"အဟင်း ကျေးဇူးပါ မောင်ရယ် ဝေကို ချစ်ပေးလို့"

"ကျေးဇူးတင်စရာလား ဝေရယ် လင်မယားတွေပဲကို"

မောင့်စကားဆုံးတော့ ဝေမျက်နှာလေး ပြုံးယောင် သန်းသွားရသည်။ ပြီး မှ

"မောင် ရေချိုးတော့လေ ပြီးရင် ထမင်းအတူ စားရအောင်"

"အင်းဟုတ်သားပဲ မောင့်မိန်းမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး မောင်က ရေချိုးဖို့တောင် မေ့နေတာ ရေမချိုးခင် မောင့်ပါးကို အနမ်းလေး ပေးပါဦး"

"ဟာ မောင်နော် ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး"

ဝေ ရှက်လွန်း၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ဒါကိုမောင်ကလည်း

"မောင့်မိန်းမကလည်းနော် ရှက်တတ်လိုက်တာ အရင်က အတိုင်းပဲ အခု မောင်တို့က လင်မယားဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာနေပြီလဲ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ မောင့်မိန်းမလေး ကတော့လေ"

"မသိဘူးမောင် ဝေ ရှက်တာပဲ သိတယ် သွားတော့ ရေချိုးတော့"

တကယ်လည်း ဝေက အရှက်အကြောက် ကြီးပါသည်။ မောင်နှင့်ချစ်သူ ဖြစ်တာတောင် အပြင်တွေ ဘာတွေ သိပ်သွားလေ့မရှိပါ။ မောင်က ချစ်သူ တို့ သဘော သဘာဝ လျှောက်လည်ချင် ပါသော်လည်း ဝေက လျှောက်မ လည်ချင်တာကြောင့် မောင့်ခင်ဗျာ သူများတွေလို မသွားရပေ။ မောင်က ဝေ အပေါ် အတော်လေးချစ်ပြီး အတော်လေးလည်း ဂရုစိုက်ခဲ့ပါသည်။

"အွန်း မောင်ရေချိုးတော့မယ် ရွတ်"

မောင်က ရေချိုးသွားကာနီး ဝေ ပါးပြင်လေးထက်ကို အနမ်းလေးတစ်ပွင့် ခြွေသွား လိုက်သေး၏။ ပါးပြင်လေး တစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း ကျန်နေခဲ့သူက ဝေရယ်သာ။ ဝေလည်း မောင်ရေချိုးနေတုန်း မောင့်အတွက် ပုဆိုးနှင့် တဘက် ထုတ်ပေးထားခဲ့ကာ မီးဖိုချောင်ထဲ သွားကာ သူနှင့်မောင့်အတွက် ညဆာပြင်ဆင် နေလိုက်တော့သည်။

ည မောင်နှင့်အတူ ထမင်းစားတော့ ...

"မောင် ဒီနေ့ဝေ မောင့်အကြိုက်လေးတွေ ချက်ထားတယ်"

မောင်က စားပွဲထက်မှ ဟင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ...

"ဝေကို ရထားတာ မောင်အရမ်းကံကောင်းတယ် ဘာလို့ဆို ဝေက အချက်ပြုတ်လည်း တော်တယ် အိမ်ထောင်ရှင်မလည်း ပီသတယ် မောင့် အပေါ် ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိပေးလို့လည်း မောင်အရမ်းပျော် တယ်"

"ဝေလည်း အတူတူပါပဲ မောင်ရယ် ဝေအတွက်က မောင်က ဘယ်အရာနဲ့ မှ အစားထိုး မရနိုင်တဲ့ သစ္စာရှင် ခင်ပွန်းသည်ပါမောင်"

"စကားတွေ ကောင်းနေတာ ဝေရယ် ထမင်းစားတော့ ဒါလေး ဝေကြိုက်"

တယ်မလား စားနော်"

မောင်က ကြက်အသည်းမြစ်ကို ဝေထံ ထည့်ပေး လာတာကြောင့် ...

"မောင်ရယ် မောင်စားဖို့ချက်တာ မောင်စားပါ ဝေက မောင်စားဖို့ အတွက် ချက်ထားတာလေ"

"ဝေရယ် အတူတူ စားကြတာပေါ့ ဝေလည်းစား မောင်လည်းစားမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ကောင်းပါပြီမောင်"

ဝေနှင့်မောင်တို့ ထမင်းစားပြီး ချိန်မှာတော့ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းလေးတွင် ထိုင်ကာ Tv ကြည့်နေစဉ် ...

"မိဝေ မိဝေရေ"

ခေါ်လိုက်တာက မောင့်မေမေရဲ့အသံ ဝေ Tvကြည့်နေရာမှာ ...

"ရှင် မေမေကြီး"

ဝေ အသံပြုလိုက်သည်နှင့် ...

"လင်နားပဲကပ်ပြီး Tv ကြည့်မနေနဲ့ လာဒီမှာ ဇက်ကြောတွေ တက်နေလို့ လာနှိပ်ပေးစမ်း"

ကြည့်ပါဦး မောင့်အမေက ဝေကို ခေါ်တဲ့ပုံစံ။ ဝေ ဘာမှမပြောဘဲ ထသွားရန် ပြင်လိုက်စဉ် မောင်က ဝေလက်ကို ဆွဲကာ မသွားရန် အချက်ပြလေသည်။

"ဝေ သွားစရာ မလိုဘူး"

"ခဏပါပဲ မောင်ရယ် ဝေ မေမေကြီးကို နှိပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်"

"မဟုတ်ဘူးဝေ မောင်က တစ်နေကုန် အလုပ်မှာ ပင်ပန်းပြီး အခုမှမောင့်

မိန်းမနဲ့ အနားယူရတာ ဝေ မောင့်အနားမှာပဲနေ"

"မောင်ရယ် ကလေးဆိုးကြီး ကျနေတာပဲ ခဏပဲနော်"

ထိုစဉ် အခန်းအတွင်းမှ ဒုတိယအကြိမ် အသံထပ်မံ ထွက်ပေါ် လာ ပြန်သည်။

"မိဝေ ငါခေါ်နေတာ အခုထိ မလာသေးဘူးလား အချိန်ပြည့် လင်ဆီပဲ ကပ်မနေနဲ့"

မောင့်အမေရဲ့အော်ပြောသံအဆုံး မောင်က စိတ်တိုစွာ ထထွက်သွားပြီး ...

"အမေ"

"ဟောသားပါလား အဟင်း အလုပ်က ပြန်ရောက်တာနဲ့ အမေ့ဆီတောင် မလာအားဘူး အခုရော အမေ့ကိုပြောစရာ ရှိလို့လားသား"

အဲလိုပါဆို မောင့်အမေက မောင့်ကို သူ့ရှေ့ရောက်ရင် လေပြည်လေးနှင့် စကားပြောတတ်သည်။ မောင်ကတော့ ဝေမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

"အမေ ဇက်ကြော အရမ်းတတ် နေတာလား"

"ဟဲ့တတ်နေလို့ ပြောရတာပေါ့ ငါကညာစရာလား မင်းထက်မြတ် ဘာလဲ ငါက မင်းမိန်းမကိုခိုင်းလို့ မကျေနပ် ဖြစ်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အမေက ဝေ ကျွန်တော်နဲ့ အနားယူပြီဆိုရင်ကို ခေါ်နေတာ ပါ အမေ့သမီးအကြီးနဲ့ အငယ်မရော ဘယ်သွားနေကြလို့လဲ"

"အိုအေ သူတို့မအားလို့ နင့်မိန်းမကို ခိုင်းရတာပေါ့ ဘာလဲ ငါကချွေးမ တစ်ယောက်ကို အခုလို ခိုင်းခွင့် မရှိဘူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် ပြောတာက ..."

ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ ဝေမှာလည်း ဒီကိစ္စ သူပါဝင်မှ ဖြစ်တော့မည်မို့ ...

"တော်ပါတော့ မောင်ရယ် ဝေ အမေ့ကို ဇက်ကြောလေး နှိပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်"

ဝေက ဒီလိုပြောတော့ မောင့်အမေက ဝေဘက် လှည့်ကာ ...

"တော်စမ်းပါ မနှိပ်နဲ့တော့ လင်ရှေ့မှာ ပက်ရွဲနက်ရွဲ လာလုပ်မနေနဲ့ဟွန့်"

"မဟုတ်ပါဘူး အမေ ဝေကလေ"

ဝေ ပြောလို့တောင် မဆုံးသေး မောင်က ဝေလက်ကို တွဲကာ ...

"အမေ ဝေကို အဲလောက်ထိ ပြောစရာမလိုပါဘူး ဝေက ကျွန်တော့် မိန်းမ နောက်ပြီး အမေ့ချွေးမဆိုလည်း ဟုတ်တယ်လေ"

"တော်ပါ နားခါးလွန်းလို့ မင်းကပိုင်ဆံ့မရှိတဲ့ မိန်းမကို ကောက်ယူ ထားတာလေ ငါက ဒင်းကို ချွေးမလို့ကို မမြင်သေးတာ အခုချိန်မှာ သားတာတင်နီလာဦးကို ယူရင် အမေတို့ ခုချိန်မှာ ဒူးနန့် စားနေယုံပဲ"

မောင့်မေမေရဲ့ စကားကြောင့် ဝေ ဝမ်းနည်းမိတာတော့ အမှန်။ ဟုတ်ပါတယ် ဝေတို့က ဆင်းရဲပါတယ်။ အခုလိုပြောလာတော့ ဝေဝမ်းနည်းမိသည်။

"အမေ ဘာလို့မဆိုင်တာတွေ ပြောနေတာလဲ"

"ငါက ဆိုင်တာပဲပြောတာ မင်းလည်း အတူတူပဲ ငါကသူနဲ့ သဘောမတူတာကို ရအောင် ယူခဲ့သေးတယ် အေး မင်းမှတ်ထား သူ့ကို ငါ့ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး ငါ့ချွေးမက တင်နီလာဦးပဲ"

"အမေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အခု ကျွန်တော်နဲ့ ဝေပဲ လက်ထပ်ထားတာ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီပဲလေ ဝေကို နည်းနည်းလောက် ချစ်ပေးလို့ မရဘူးလား"

"ဟွန့် မေတ္တာကို မရှိတာ"

မင်းထက်မြတ် အမေ့ စကားဆုံးတော့ သူ့မိန်းမမျက်နှာ ကြည့်လိုက်တော့
သူ့မိန်းမရဲ့ မျက်နှာထက်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
သူ့ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွား ရသည်။

"ဝေ မောင်တို့ သွားရအောင် "

"အင်းမောင် "

ဝေလည်း မောင်နှင့်အတူ မောင့်အမေ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ လိုက်
တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ မောင်က
ဝေအတွက်တော့ အကောင်းဆုံးသော အိမ်ထောင်ဦးစီး အမျိုးသားတစ်ဦးပါ
ပဲ။ ကျေးဇူးပါ မောင်။

အခန်း(၂)

အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ မောင်က ဝေ ခါးလေးကို ဖက်တွယ်လာကာ

...

"ဝေ မောင့်အမေ ပြောတာတွေ စိတ်ထဲမထားနဲ့နော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဝေက မောင့်မိန်းမပဲလေ"

"အိုမောင်ကလည်း ဝေက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဝေကတောင် မောင်ကို အားနာနေတာ မောင် ဝေကို လက်ထပ်ခဲ့လို့ မောင်အခုလို အပြောခံနေရတာ ဝေ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်"

"လာပြန်ပြီ တောင်းပန်စကား ဝေရယ် မောင့်ကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး မောင်က ဝေကို အရမ်းချစ်ပြီးသား ဝေသာ မောင့်အနားကနေ ဘယ်မှ ထွက်မသွား ရဘူးနော်"

"စိတ်ချပါမောင် ဝေ မောင့်အနားကနေ ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားပါဘူး"

"အဟွန်း ချစ်လိုက်တာ ဝေရယ်"

မောင်က ဝေနဖူးလေး ထက်ကို အကြင်နာ အနမ်းလေး ပေးပြန်လေသည်။ ဝေ မောင့်အနမ်းကို ခံယူနေစဉ် မျက်လုံးထဲမှာ မောင့်အမေ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြီး ဟိုတလောက မောင့်အမေ ပြောခဲ့သည့် စကားကို နားထဲ ပြန်ကြားယောင်ကာ ...

"နင်က အမြဲမလေ ကလေးမမွေးနိုင်တဲ့ အမြဲမ ဟွန်း ပြောတော့ဖြင့် ငါ့

သားကို ချစ်တယ်လေး ဘာလေးနဲ့ အခုထိ ယူထားတာပဲ ဘယ်လောက် ကြာနေပြီလဲ ဘယ်မှာလည်း ငါ့သားအတွက် သားသမီး ဘယ်မှာလဲ ငါ့ အတွက်မြေး ပြောလေ"

"အမေရယ် ဝေကို ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ ဝေ ကလေးမမွေးနိုင်တာ ဝေ အားနည်းချက်ဆိုတာ ဝေသိပါတယ် ဝေအားငယ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အမေ အခုလိုမျိုး မပြောသင့်ပါဘူး"

"အဟက် ဘာရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ နင်က အားငယ်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ငါက ဒီထက်တောင် ပြောချင်သေးတာ ငါ့သားမျက်နှာကြောင့် ညည်းကို သည်းခံနေရတာ နင့်လို သားသမီးမမွေးပေးနိုင်တဲ့ ချွေးမမျိုးကို ငါကချွေးမအဖြစ် သတ်မှတ် နေရမှာလား ဝေးသေး ငါ့သားအတွက် ငါ သဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးက တင်နီလာဦးပဲ ငါသတ်မှတ်ထားတဲ့ ငါ့ ချွေးမကလည်း တင်နီလာဦးပဲ ဒါကိုနင့်ခေါင်းထဲ စွဲနေအောင် မှတ်ထားစမ်း မိဝေ"

ဝေ မောင့်အမေရဲ့ စကားကို နားထဲပြန်ကြားယောင်ပြီး မောင့်ရင်ခွင်ထဲက နေ ထွက်လိုက်ကာ ...

"မောင်"

"ဟင် ဝေ ပြောလေ မောင့်ကိုပြောစရာ ရှိလို့လား"

"ဟိုလေ မောင် မောင် ဝေကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်လဲဟင်"

"ဝေရယ် ပြောစရာ လိုသေးလို့လား ဝေအတွက် မောင့်အချစ်က ဘယ်တော့မှ ပျက်ပြယ်မသွားတဲ့ အချစ်ပါ မောင်ကလေး ဝေကို ငုံထား မတတ် ချစ်တာပါဗျာ မောင့်အချစ်ကို ဝေက မယုံသေးတာလား"

"ယုံပါတယ်မောင် ဒါပေမဲ့လေ ဝေ မောင့်အပေါ်မှာ မယားဝတ္တရား တစ်ခု

မကျေပွန်ခဲ့ဘူး"

ဝေခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပြောလာတာကြောင့် မောင်က ဝေမျက်နှာလေးကို မောင်က သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမော့ကြည့်ပြီး ...

"ဝေ ဘာလို့ ဒီစကားပြောရတာလဲ ဝေက မောင့်အတွက် တန်ဖိုးဖြတ်မရ တဲ့ ဇနီးကောင်း တစ်ယောက်ပဲလေ ဝေက မောင့်အပေါ် ဒီလောက် ဇနီး ကောင်း တစ်ယောက်နဲ့ ပြည့်စုံနေတာ ဝေက မောင့်အပေါ် ဘာတွေများ မ ကျေပွန်လို့လဲ ဝေရယ်"

"မဟုတ်ဘူးမောင် တစ်ခု တစ်ခု မကျေပွန်ဘူးမောင် အဲဒါ တွေးလိုက်တာ မောင့်ကို အရမ်းအားနာတာပဲ အဟင့် ... ဟင့် ..."

ဝေ မောင့်ကို ပြောနေရင်းမှ ဝမ်းနည်းလာကာ ငိုရှိုက်မိတော့သည်။ မောင် က ...

"ဟောဗျာ ဘာလို့ငိုရတာလဲ ဝေရယ် မောင့်ကိုပြောပါဦး မောင့်မိန်းမငိုရင် မောင့်ရင်ထဲ နာကျင်ရတယ် ဝေ မငိုပါနဲ့ကွာ"

"ဝေ မောင့်ကို အားနာလို့ပါ တကယ်တော့ တကယ်တော့ ဝေက မောင့် အတွက် ကလေးတောင် မမွေးပေးနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ မောင်ရယ် အဟင့် ..."

"ဘာများလဲလို့ဝေရယ် ဝေက ဒါကိုတွေးပြီး ငိုနေတာလား ဒါကိုတွေးပြီး မောင့်မိန်းမလေးက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလား မငိုလည်းမငိုနဲ့ စိတ်မ ကောင်းလည်း မဖြစ်နဲ့နော်ဝေလေး ဝေကလေးလိုချင်ရင် မောင်တို့ မိဘမဲ့ ဂေဟာကနေ ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားရင် ရနေတာပဲလေ စိတ်အပင် ပန်းခံပြီး တွေးမနေနဲ့နော် မောင့်မိန်းမလေး ပင်ပန်းတယ်"

မောင့်ရဲ့ကြင်နာတဲ့ စကားလေးတွေ ကြားရတော့ ဝေပျော်မိတာ အမှန်

ပင်။

"ဝေကလေ ဝေကိုယ်တိုင် ဝေဗိုက်နဲ့လွယ်ပြီး မောင့်ရင်သွေးလေးကို မွေးပေးချင်တာပါ အခုတော့ ဝေက ဝေကအမြဲမကြီး လုံးလုံး ဖြစ်နေပါပြီ"

"ဝေ မောင့်အချစ်ရယ် ဘာလို့သိမ်ငယ်စိတ်တွေ တွေးနေရတာလဲ ဝေက ကလေးမမွေးနိုင်တာနဲ့ပဲ အမြဲဖြစ်တယ်လို့ မတွေးပါနဲ့ နောက်တစ်ခါ မပြောရဘူးနော် ဝေ ပင်ပန်းတယ်"

"အင်းပါမောင် ဝေအပေါ်အစအစအရာရာ နားလည် ဂရုစိုက်ပေးလို့ ကျေးဇူးပါ မောင်ရယ်"

"အဟွန်း ဝေရယ် ဝေက ဘယ်သူမို့လို့လည်း ဝေကမောင့်ရဲ့ဇနီး မောင်ချစ် မြတ်နိုးရတဲ့ မောင့်ရဲ့ဇနီးပဲလေ မောင့်ဇနီး မောင့်မိန်းမကို မောင်က ဂရုစိုက်ပေး ရမှာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့မောင် ဝေလေ မောင်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်"

"မောင်က ပိုချစ်တာပါနော် ကဲဝေ အိပ်ကြရအောင်လေ မနက်မောင်က အလုပ်စောစော သွားရမှာ"

"ကောင်းပြီမောင် အိပ်ကြမယ်လေ"

ထို့နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ကာ အိပ်လိုက် ကြတော့သည်။ ဝေကတော့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးမှီကာ အိပ်လိုက်တော့သည်။ မောင်ကလည်း ဝေအား လွှတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသည့်အလား အတင်းကို ဖက်တွယ် ထားလေတော့၏။

မနက်မိုးလင်းလို့ မောင်အလုပ်သွားပြီး ချိန်မှာတော့ ဝေလည်း အိမ်ထဲက အလုပ်လေးပြီးနေတာနှင့် ခြံလေးထဲဆင်းကာ ခြံထဲမှာပေါက်နေတဲ့ မြက်ပင်လေးတွေကို ထိုင်ကာ နှုတ်နေ လိုက်တော့သည်။ ဝေ မြက်နှုတ်လို့

မကြာသေးမီမှာပင် ခြံထဲသို့ မောင့်အမေရဲ့ မိတ်ဆွေများ ရောက်လာကြ တော့သည်။ ဝေလည်း ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတာ မြင်သည်နှင့် မြက် နှုတ်ခြင်းကို ခဏရပ်ကာ ခြံတံခါး သွားဖွင့်ပေး လိုက်သည်။ ဧည့်သည်တွေ က လေးငါး ခြောက်ယောက်ခန့် ရှိသည်။ သူတို့က ဝေကို မြင်သည်နှင့် ...

"သိင်္ဂီရီလား အထဲမှာ"

"ဟုတ်ရှိပါတယ် ဝင်ခဲ့ကြပါနော်"

ဝေ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ကာ ဧည့်သည်များကို ဝင်စေလိုက်သည်။ ထို စဉ် ဝေ ယောက္ခမက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ...

"ဟော ကြည်ဖြူတို့ မေရီတို့ လာကြ လာကြ အထဲကို ဒီအိမ်က လုံးဝ လုံခြုံတယ်"

မောင့်မေမေရဲ့ စကားကြောင့် ဝေ စိတ်ထဲ အော် ဖဲလာရိုက် ကြတာကိုးဟု မှတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

ဧည့်သည်တွေ အိမ်ထဲ ရောက်သွား ချိန်မှာတော့ အမေက ဝေဘက် လှည့် ကာ ...

"ဟဲ့ မိဝေ ဒီနေ့ ငါ့ဧည့်သည်တွေ ဒီမှာ တစ်နေကုန်နေမှာ ဒီတော့ ဧည့်သည်တွေ စားဖို့သောက်ဖို့ ညည်းပဲ ကြီးကြပ စီစဉ်ပေးပါ အခု လောလောဆယ်တော့ သူတို့စားဖို့ အတွက် အဆာပြေ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေး ပါ"

"ဟုတ် အမေ ဝေ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

ဝေ အမေ့ကို ပြောပြီးတာနဲ့ မြက်နှုတ်ခြင်းကို ထားခဲ့ကာ လက်ကို သေချာ ဆေးကြောပြီး အိမ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံဝင်ယူကာ ဈေးဆိုင်သို့ ပြေးရပြန်သည်။ ဈေးဆိုင်ငယ်မှ လက်ဖက်ရယ် အကြော်စံလေးရယ် ဆန်းဒေး ကော်ဖီလေး

တွေ ဝယ်ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်သည်တွေ အတွက် အဆာပြေ လက်ဖက်ရည်နှင့် လက်ဖက်သုတ် စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ဝေ ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် လင်ဗန်း လေးထဲ လက်ဖက်ရည် ခွက်တွေနှင့် လက်ဖက်သုတ် ပန်းကန်လေး ထည့်ကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းလေးထဲ သွားချပေးရန် ထွက်လာစဉ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ဝေ တွေးထင်မှတ် ထားသည့်အတိုင်း အမေ့ ဧည့်သည်တွေက ဖဲလာရိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝေကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ယောက်က ...

"ဒါက သိင်္ဂီ ချွေးမလေးလား သိင်္ဂီတို့က မိုက်တယ်နော် ချွေးမ အလိမ္မာလေး ရထားတာ"

"အမယ်လေး မေရီရယ် ဒီဟာမကို အပိုးကျိုးအောင် လုပ်ထားရတာ အဟင်း သိတယ်မလား ချွေးမဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်လက်အောက်မှာပဲလေ"

အမေက ဝေမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြောလာလေသည်။ ဝေ စိတ်ထဲမကောင်းပေ။ ဝေ ဘာမှမပြောချင်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက် တွေကို ခပ်မြန်မြန်ချပေး နေလိုက်သည်။ ထိုထဲမှ အသက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသား တစ်ယောက်ကလည်း ဝေကို စားတော့မတတ် ဝါးတော့မတတ် ကြည့်ကာ ...

"မဆိုးပါဘူးဗျာ့ မသိင်္ဂီက ချွေးမအချောလေး ရထားတာပဲ"

"ဘာလဲ အောင်မောင်း နင်သဘောကျလို့လား"

အို ဝေ စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ အမေ ဘာကြောင့် ဒီလိုမျိုး ပြောထွက်ပါလိမ့်။ အင်းလေ အမေက ဝေကို အစကတည်းက အမြင်မှ မကြည့်ပဲ။

ထိုလူကလည်း ဝေ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစိုက်ကြည့်လာကာ ...

"ကျုပ်က သဘောကျတော့ရော ခင်ဗျား ချွေးမက သဘောတူ ကြည်ဖြူပါ့မလား"

"အမလေး အောင်မောင်းရယ် မကြည်ဖြူရအောင် သူက ဘာကောင်မ မို့လို့လဲ နင်စိတ်ပါရင် ရအောင်လိုက်ပေါ့"

ယောက္ခမရဲ့ စကားကြောင့် ဝေ တစ်ဖက်လူကို စိတ်တို မျက်စောင်း တစ်ချက် လှမ်းထိုးရင်း နောက်ဖေး ပြန်ဝင်ခဲ့ လိုက်တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း စောနကလူကို ဒေါသဖြစ်မိနေသည်။ ဒီလူ ဘာသဘောလဲ အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပစ်မှားမကောင်းဘူး ဆိုတာ မသိရော့ လေသလား။ ပြီးတော့ အမေကရော ဘာလို့ ဒီလိုစကားတွေ ပြောထွက်ရတာလဲ။ မလွယ်ပါလား ဝေ ဒီအိမ်ကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာ သွားချင်ပါပြီ။

ဝေ နေ့လယ်ဆာ အတွက် မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေစဉ် အမေ့ဧည့်သည် အောင်မောင်း ဆိုသည့်သူ ဝေရှိရာ မီးဖိုခန်းသို့ ရောက်လာကာ ...

"အလှလေး ဘာတွေ ချက်နေတာလဲ"

ဟင် ဝေ လန့်ဖြတ်သွားမိ၏။ ဒီလူ ဘာလာ လုပ်တာပါလဲ။ မနက်က ပြောထားသည့် အမေဖြစ်သူနှင့် ထိုလူတို့ ပြောထားသည်များကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ဝေ ထိတ်လန့် နေမိသည်။

ထိုလူက ဝေအနီး နီးသထက် နီးလာကာ ...

"အလှလေး ကိုယ်မေးနေတာ မကြားဘူးလား ဘာတွေ ချက်နေတာလဲလို့ အလှလေးကလည်း"

"ဧည့်သည် ဘာလိုချင်လို့ပါလဲ ဧည့်ခန်းထဲကပဲ စောင့်ပါ ဒီထဲထိ ဝင်လာတာ အများအပြင် မသင့်ပါဘူး"

"ဘာလို့မသင့်ရမှာလဲ အလှလေးရယ် အလှလေးက အရမ်းလှတယ်နော်"

ရုတ်တရက် ပြောပြီးတာနှင့် ဝေရဲခန္ဓာကိုယ်အား အတင်းဖက် တွယ်လာကာ ဝေအား နမ်းလေတော့သည်။ ဝေ လန့်သွားရကာ အတင်းတွန်းထုတ် ပါသော်လည်း ယောက်ျားအားနှင့် မိန်းမအား မမျှတာကြောင့် ဝေ ထိုလူနမ်းသမျှကို ဝေ အလူးအလဲ ခံနေရသည်။ ဝေ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေရင်းမှ မောင့်ကို စိတ်ထဲကနေ တနေမိသည်။ မောင်ရေ ဝေအဖြစ်ကို မြင်လှည့်ပါဦး။

"လွှတ်နော် လူယုတ်မာ လွှတ်စမ်း ကယ်ကြပါဦး ..."

ဝေ က အားကြိုးမာန်တက် အော်နေပါသော်လည်း ဘယ်သူမှ ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိပါ။ တကယ်ဆို တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာသင့်ပါသည်။ အခုတော့ ဝေ အားသွန်ခွန်စိုက် ရုန်းထွက်ကာ နောက်ဆုံးမှာ လက်တစ်ဖက်က လွှတ်မြောက် သွားသည်နှင့် ဝေ ထိုလူမျက်နှာအား ရိုက်ချလိုက်ကာ ...

"ဖြန်း လူယုတ်မာ အခုချက်ချင်း ငါ့ကိုလွှတ်စမ်း"

ထိုလူက ဝေ ရိုက်လိုက်သည့် သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ဝေအား စူးစိုက်ကြည့်ပစ်ကာ ...

"ကောင်မ ငါ့ကိုရိုက်ရဲတယ်ပေါ့ဟုတ်လား ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ် လာစမ်း"

ပြောဆိုကာ ဝေလက်နှစ်ဖက်အား ရှုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ ...

"ဒေါ်သိင်္ဂီ ဒေါ်သိင်္ဂီ ဒီကို အမြန်လာဦး"

ထိုလူက ဝေလက်ကို ဆွဲကိုင်ထားရင်းမှ အိမ်ရှေ့မှာရှိသည့် ယောက္ခမအား လှမ်းခေါ်နေလေသည်။ ဒီလူဘာကြောင့် အမေ့ကို လှမ်းခေါ်လဲဆိုတာ ဝေ မ

ရိပ်မိခဲ့ပေ။

ယောက္ခမကလည်း ရောက်လာကာ ...

"အောင်မောင်းရယ် ဘာလို့ခေါ်နေတာလဲ ဒီမှာဝိုင်းကကောင်းနေပြီ"

"သတိပေးစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာ ဒီမှာလေ ခင်ဗျား ချွေးမက ကျုပ်ကို လာမြူစွယ်နေတယ် ခင်ဗျားသားကတော့ မိန်းမရတော်တော် ကံဆိုးတာပဲ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"

"ဘာမိဝေ နင်က အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ကိုမရှောင် ကြာခိုချင်သေး တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဖြန်း ငါ့သားမျက်နှာကိုမှ မထောက် ငါ့သားတစ် ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာတောင် နင်က လင်ငယ်နေချင် နေတာလား ပြောစမ်း နင်လင်ငယ်နေချင် နေတာလား"

ဝေ အမေ့ကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်ကာ ...

"ဟင့်အင်း အမေ ဝေ မမြူစွယ်ပါဘူး ဝေပြောတာကို ယုံပါ ဒီလူကသာ ဝေ ထမင်းချက်တဲ့ မီးဖိုခန်းထိ ရောက်လာရတာပါ ဝေ ပြောတာယုံပါ အ မေရယ် ဝေ မောင်အုပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ပါဘူး အဟင့် ..."

အောင်မောင်းဆိုတဲ့ သူမှာလည်း ဒေါသိကီဘက် လှည့်ကာ ...

"အလကား ခင်ဗျား ချွေးမ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ များနေတာ ကျုပ်ဒီထဲ လာတာကလည်း ရေအိမ်မသိလို့ ရေအိမ်ဘယ်နား ရှိလဲမေးမလို့ ဝင်လာ တာ မေးတာ မဆုံးသေးဘူး ကျုပ်ကို မြူစွယ်တော့တာပဲ ကျုပ်က ကျားပဲ လေ ကျားရှေ့မှာ သားကောင်က အသနားခံတော့ ကျားကစားမှာပဲ ခင်ဗျား ချွေးမက ယောက်ျားရှိရဲ့သားနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ"

ထိုလူစကားကြောင့် ဝေ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာကာ ...

"တော်စမ်းလူယုတ်မာ ဒီကိစ္စရှင့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ အမေ အမေဘာ

ကြောင့် ဝေပြောတာ မယုံရတာလဲ ဝေ သူ့ကို မမြဲစွယ်ခဲ့ပါဘူး"

"တိတ်စမ်း မိဝေ ငါက နင့်စကားကို ယုံမယ်များ ထင်နေလား ဒါက ငါ့ ဧည့်သည် ငါ့ဧည့်သည် စကားပဲ ငါယုံမှာပေါ့ နင်မှအနေအထိုင် မဆင်ခြင်ပဲ အဟွန့် ဘာလဲ မနက်က ငါနဲ့ အောင်မောင်း ပြောတာကြားပြီး နင့်စိတ်ထဲ အောင်မောင်းကို မြဲစွယ်ချင်လို့ အခုလို လုပ်လိုက်တာမလား ငါ့သား မျက်နှာမှမထောက် နင့်ကို အရမ်းရွံ့တယ် မိဝေ"

"အဟင့် အထင်မှားနေတာပါ ဝေ ဝေ ဒီလူကို မမြဲစွယ်ခဲ့ပါဘူး အဟင့် ဟင့် ..."

ဝေ ငိုသာ ငိုနေမိတော့သည်။ ဝေ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အဟင့် ဝေ အဖြစ်က ဆိုးပါတယ် သူများလည်း စော်ကားသေး ကိုယ်ကပဲ အစွပ်စွဲခံသေး။ ဝေ မ သိလိုက်ခင်မှာ အောင်မောင်းနှင့် ဧါ သိင်္ဂီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက် ကြတော့သည်။ ပြုံးလိုက်ရင်းမှ အောင်မောင်း က ...

"ကျုပ်ပြန်မယ် ဒေါ်သိင်္ဂီ ခင်ဗျားချွေးမ နောက်ဒါမျိုး မလုပ်အောင် ခင်ဗျား သေချာ ကြီးကြပ်ဖို့ လိုတယ်"

"ပြန်တော့မှာလား အင်းပါ စိတ်ချစမ်းပါ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးဖြစ်လို့ ကတော့ ဒီဟာမကို ဒီတိုင်းမထားဘူး"

"အင်း ကျုပ်သွားပြီ"

အောင်မောင်းဆိုတဲ့လူ ထွက်သွားသည်နှင့် အမေက ဝေရှေ့ လာရပ်ကာ ...

"နင့်ရဲ့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်စမ်း လင်လာရင် လည်း အခုဖြစ်တာကို မျက်ရည်ခံ ထိုးပြီး သွားပြောမနေနဲ့ ပြောလို့ကတော့

ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်"

"အဟင့် အမေရယ် အခုကိစ္စက ဝေ မှားတာမှ မဟုတ်တာ သူကအတင်း ဝင်လာပြီး"

"အဟက် သူကအတင်းဝင်လာတော့ ညည်းက ရှောင်ပေါ့ ညည်း ကိုယ်တိုင် ဒီထဲတိုးချင်လို့မလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ် ဝေ ဝေ ရှောင်ချိန်ကို မရခဲ့တာပါ အဟင့် ..."

"ညည်းပြောတော့ ညည်းစကားပေါ့အေ ညည်းမှတ်ထားရမှာက အခုဖြစ် တဲ့ ကိစ္စမှာ ညည်းကို ငါမယုံဘူး"

"ဝေ ဒီလောက် ပြောပြနေတာ ဝေစကားကို ဘာလို့ မယုံရတာလဲ"

"ညည်းက ယုံချင်စရာရှိလို့လား ဟွန့် လင်ပြန်လာရင် မျက်ရည်ခံထိုးဖို့ မ စဉ်းစားနဲ့"

အမေက ပြောချင်တာပြောပြီး ထွက်သွား လေတော့သည်။ ဝေမှာတော့ ဘာမှ နားမလည်နိုင်စွာ ကျန်ခဲ့တော့။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဝေ နေရတာ အဆင် မပြေတော့ပါ။ ဇာ င် ပြန်လာရင် ဝေ ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ။ ဝေ ပြောရင်ရော မောင်က ယုံပါ့မလား။ အဟင့် မောင်ရယ် ဝေဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ။ ဝေရဲ့ပါးပြင်ထက်မှာတော့ မျက်ရည်တွေက တွဲခိုကျလျက် ရှိ နေပါတော့သည်။
